

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. M. O.**

w przedmiocie postępowania lustracyjnego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 czerwca 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę lustrowanego

od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w L.

z dnia 20 września 2021 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć lustrowanego J. M. O. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 20 września 2021 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Okręgowy w L. stwierdził, że oświadczenie lustracyjne złożone przez **J. M. O.** w dniu 29 sierpnia 2014 r. jest niezgodne z prawdą. Tym samym orzeczeniem Sąd Okręgowy w L. orzekł wobec J. M. O. utratę prawa wybieralności w wyborach do Sejmu, Senatu i Parlamentu Europejskiego oraz w wyborach powszechnych organu i członka organu jednostki samorządu terytorialnego oraz organu jednostki pomocniczej jednostki samorządu terytorialnego, której obowiązek utworzenia wynika z ustawy, na okres 3 lat oraz zakaz pełnienia funkcji publicznej, o której

mowa w art. 4 pkt 2-57 i 61 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz o treści tych dokumentów (Dz.U.2019.430 - t.j.) na okres 3 lat.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę lustrowanego Sąd Apelacyjny w (...) orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca lustrowanego zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania przez Sąd Apelacyjny prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej polegającej na rozważeniu wszystkich zarzutów podniesionych w środoku odwoławczym, a to zarzutu odnoszącego się do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wywiedzionego w apelacji i rozwiniętego w uzasadnieniu, który to zarzut polegał na wskazaniu, że Sąd *ad quo* nie rozważył okoliczności, że J. O. miał udzielić jedynych informacji na temat swojej pracy oraz nadużyć dotyczących fikcyjnych wypłat dla sędziów, jeszcze przed przyjętą przez Sąd datą podpisania przez J. O. deklaracji o podjęciu współpracy, którą J. O. miał podpisać w dniu 20.06.1980 r. Przed przyjętą przez Sąd datą podpisania deklaracji o współpracy tj. 20.06.1980 r. oficer SB St. M. sporządził następujące dokumenty związane z osobą J. O.: "Informacja dot. O. - dn. 9.06. 1980 r. (k.134 -135), „Wniosek o opracowanie kandydata na tajnego współpracownika” - dn. 13.06.1980 r.(k. 111), Notatka służbowa 13.06.1980 r. zawierająca informacje, które pozyskał prowadzący rozmowę oficer SB S. M. podczas, której J. O. miał udzielić jedynych informacji na temat swojej pracy oraz nadużyć dotyczących fikcyjnych wypłat dla sędziów (k.138-140), "Plan opracowania kandydata na tajnego współpracownika” - dn. 14.06.1980 r. (k. 112-115), „Plan pozyskania kandydata na TW nr (...)” - dn. 18.06.1980 r. (k.116-118) oraz inne dokumenty zawierające informacje zbierane przez SB z innych źródeł dotyczącej. O. (k. 147-149, 145-146, 150-151, 142, 143-144, 141). Sąd *ad quem* nie odniósł się w ogóle do zarzutu apelacji, że ewentualne przekazanie przez lustrowanego informacji miało miejsce przed przyjętą przez Sąd I instancji datą domniemanego podpisania zobowiązania do współpracy. Rozpoznanie ww. zarzutu było niezbędne

dla przeprowadzenia prawidłowej kontroli odwoławczej co do zaistnienia po stronie osoby lustrowanego przesłanek współpracy z SB w rozumieniu ustawy lustracyjnej: świadomości lustrowanego, w dacie przekazywania informacji, że osoba, której przekazywał informacje była pracownikiem Służby Bezpieczeństwa, tajności przekazywanych informacji oraz okoliczności świadomości lustrowanego, że przekazywanie informacji następuje w wykonaniu przyjętej deklaracji o współpracy w tym zakresie ze służbą bezpieczeństwa, Zestawienie dokumentów wskazanych powyżej i ich daty wyłączają możliwość takiej konkluzji. Jeżeli nawet możliwe byłoby przyjęcie, że J. O. podpisał deklarację o współpracy, czemu konsekwentnie zaprzecza, to brak jest jakichkolwiek dowodów, dokumentów, że taka współpraca zmaterializowała się w świadomie podejmowanych konkretnych działaniach w celu urzeczywistnienia podjętej współpracy. Nie jest wystarczającą wskazana przez Sąd Apelacyjny „poszlaka” w postaci brakowania akt. Sąd nie uzasadnia dlaczego ta poszlaka ma wskazywać na współpracę J. O. ze służbą bezpieczeństwa nie odnosząc okoliczności brakowania akt do dokumentów w postaci „Karty informacyjnej Teczka personalna tajnego współpracownika pseudonim „T.” (k.106-110), z których to dokumentów wnika, iż teczka zawiera razem 31 stron, a kontrolka osób zapoznających się z teczką wskazuje na daty od 07.07.1980 r. do ostatniego wpisu kpt. K. J., który w 1987 r. wnioskował o rozwiązanie współpracy wobec całkowitego braku takowej. Spis zawartości teczki wskazuje, iż jedyne dokumenty w niej zgromadzone to są te dokumenty, które znajdują się w aktach niniejszej sprawy”.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia Sądu Apelacyjnego oraz orzeczenia Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Oddziałowego Biura Lustracyjnego w L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k., co uzasadniało oddalenie jej na posiedzeniu, bez udziału stron.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko poczynionym w

sprawie i to przez Sąd I instancji ustaleniom faktycznym. Kasacja ta została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od określonych orzeczeń sądów odwoławczych, jak i art. 523 § 1 k.p.k., który nie pozwala na podnoszenie w kasacji zarzutu błędnych ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy również, że argumenty podniesione w kasacji stanowią powtórzenie zawartych w apelacji, które były przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego.

Motywy kasacji wskazują wprost, że skarżący prezentuje własną ocenę dowodów, opartą na linii obrony przyjętej przez lustrowanego, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów wskazujących na złożenie niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego.

Brak podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji obrońcy zarzuty zostały przez ten Sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone. Uzasadnienie to merytorycznie jest trafne, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione. Sąd Apelacyjny odniósł się zarówno do zarzutów naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., czy art. 4 k.p.k. Na stronie 5 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego odniesiono się także do kwestii braku przesłanek do uznania, że J. O. znajdował się w usprawiedliwionym błędzie co do prawdziwości złożonego oświadczenia lustracyjnego. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że doszło do niepełnego czy nierzetelnego rozpoznania środka odwoławczego.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r.,

sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Reasumując należy podnieść, że wszystkie zarzuty przedstawione w kasacji należało ocenić jako oczywiście bezzasadne, a zatem kasacja podlegała oddaleniu w formule kwalifikowanej w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 -1990 oraz treści tych dokumentów.